

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558668608/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Karmen. Hvor vi har længtes efter Eder – hvor Bisp Peder vil blive glad, naar han seer Eder – han har ikke talt om Andet i lang Tid – men vi maac ikke beholde Eder i Kapittelhuset – I skal boe i Bispens bedste Stue.» Saaledes modtoges han af de unge Kanniker, som næsten alle vare hans forrige Disciple. De næsten bare ham paa deres Hænder op ad Trappen og han omfavnede dem Alle kjærlig, velsignede dem rørt og kaldte dem sine kjære unge Venner.

I Forsalen kom Bisp Peder ham imøde med aabne Arme. Bispens daglige Graaværkskappe fløi uordentlig om ham og den sorte Fløiels-Kallot sad skjævt. Med de funk'lende ungdommelige Øine, de røde Kinder og den glatragede Hage kunde den høie smukke Mand med sine raske Bevægelser have gjældt for en Yngling, havde ikke de næsten sneehvide Haar igjen gjort ham ældre, end han virkelig var; thi Bisp Peder var ikke meget over de 40 Aar. Han omfavnede Saxo heftigt og inderligt og lod ham ikke komme til Orde for sine livlige og varme Venskabsyttringer, førend han midt i sin Glæde bemærkede, at Saxo var bleeg som en Døende og med Møie holdt sig fast ved Bordet for ikke at synke om.

«Sæt dig – sæt dig dog for Guds Skyld – er du syg? – raabte nu Bisp Peder og trak hastig en Lænestoel frem – hvorledes er det far? Har Reisen udmattet dig?»

«Ja vel, ærværdige Herre – svarede Saxo og sank tilbage i Stolen. – Livsreisen har gjort mig mødig troer jeg, og jeg trænger til Hvile – men nu er jeg jo ogsaa ved Maalet; jeg har fuldkommet min Herres Vilde og han har kaldet sin Tjener til sig» – »Carl fik du Bøgerne af Karmekrinet?» – her reiste han sig igjen af den halve Dvale.

Carl stod med Taarer i Øinene ved hans Side og lagde nu den ham anbefalede vigtige Bogpakke paa hans Skjød, idet han stille knælede ved hans Fod og kyssede taas hans Haand.

Da klappede Saxo ham mild og rolig paa Kinden. »Tak – sagde han – du er mig en tro agtpaagiven Dreng. Græd ikke Søn! dig vil det nok gaae godt i Verden, thi du har et fromt og kjærligt Hjerte. – Den gode Bisp Peder vil vist sørge for dig, naar jeg ikke kan mere – og naar Grev Albert kommer» –

«Ak, kjære Fader! – sukkede Drengen – for mig sørger nok vor Herre, naar du kun ikke vil blive syg og døe fra mig.»

«Han er syg, færlig syg – sagde Bisp Peder og foer op og ned i Stuen – og Mester Harpestræng er borte – hvem har vi nu at tye til uden